

Cristina Gîrniceanu

POVEȘTI

DE POVESTIT
ÎN LINIȘTE

București, 2023

Cristina Gîrniceanu este absolventă a Facultății de Litere,
Universitatea din București.

Poveștile de povestit în liniște sunt prima sa încercare în zona literaturii pentru copii,
din convingerea că nu toți copiii sunt la fel.

Ilustrații: Alice Buzoianu

Tehnoredactare: Andreea Gherasim

Interpretare în limba semnelor: Daniela Lincă

Procesare imagine: Teodora Rotaru

ISBN 978-973-0-39239-5

Cristina Gîrniceanu

POVEȘTI

DE POVESTIT
ÎN LINIȘTE

București, 2023

Ne aflăm într-o lume aflată într-o goană continuă și în care oamenii au uitat parcă să se mai bucure de frumusețea vieții. Matei, un băiețel inimos și curajos, împreună cu Max, prietenul lui patrupe, își fac curaj pentru a da o nouă șansă oamenilor și a le reda bucuria vieții. Matei este un supererou simpatic, fără auz, însușire care îl ferește de pericole pe parcursul povestirilor și care îl vă ajută în momente cheie.

Înzestrat cu o putere înzecită izvorând din dragostea față de oameni și cu credință într-o lume mai bună, trece printr-o serie de aventuri fabuloase și inițiatice pe care le depășește cu ajutorul neprețuit al lui Max, aflat într-o continuă transformare în tot felul de forme uluitoare pentru a-și susține prietenul.

Ușor de citit și prezentate într-un cadru amețitor înfățișat, sunt povestiri care te fac să visezi și pe care le urmărești fermecat. Te fac să crezi în eroul din tine care luptă pentru a face o lume mai bună.

Andreea Gherasim

Zidul

Povestea aceasta se petrece, ca toate poveștile, într-o țară. O țară căreia nu îi știm numele. Poate că nu e o țară, poate e doar un oraș sau un sat. Poate povestea se petrece chiar aici și noi încă nu știm acest lucru. Dar vom vedea pe măsură ce îi vom cunoaște pe supereroii noștri.

Am spus supereroi? Vai, nu trebuia să vă spun acest lucru! Trebuia să fie o surpriză, dar, dacă tot am făcut-o, acum vă dezvălui un secret. Supereroii există. Eu i-am întâlnit de câteva ori. E drept, nu m-am întâlnit cu Superman, cu Thor, Hulk sau Iron Man. Ei sunt foarte ocupați cu filmările.

Dar să revenim la povestea noastră.

Într-o țară căreia nu îi știm numele, viața curgea liniștit, deși timpul parcă stătea pe loc. Așa cum e în toate basmele care încep cu ”a fost odată ca niciodată”. Soarele răsărea de la Răsărit și apunea la Apus. Oamenii își vedeau de viața lor fără să-i tulbure nimic. Nu erau foarte prietenoși, nu prea vorbeau unii cu alții. Garduri mari înconjurau casele lor, care semănau astfel cu niște mici cetăți. Oamenii mergeau ca printr-un labirint de piatră dimineața și seara, când plecau sau veneau de la muncă. Ar părea groaznic, dar oamenii erau mulțumiți cu viața lor cu care se obișnuiseră.

Totuși, țara aceasta era pândită de pericole pe care oamenii nici nu le bănuiau. Într-o dimineață, din adâncul pământului sau din înaltul cerului, a răzbătut un sunet ciudat. La început încet, ca o șoaptă, apoi din ce în ce mai tare. Oamenii, uimiți, s-au oprit din mersul lor sau au ieșit din case privind în toate părțile. Nu știau de unde vine sunetul acesta care se rotea ca un vârtej în jurul lor, din ce în ce mai tare, și, în cele din urmă, îi împietrea. Și sunetul mergea mai departe. Când nu s-a mai auzit nimic, toată țara era împietrită. Oamenii, ca niște statui vii, încercau să se miște, dar trupurile de piatră îi opreau. Era liniște. O liniște din care mai răzbătea din când în când foșnetul unei frunze sau lătratul unui câine...

Dar, uite! O poartă se deschide larg, aproape trântită, și în grabă iese un copil cu ghiozdanul în spate și cu o carte sub braț, mușcând dintr-un sandviș în timp ce căuta înfrigurat ceva în buzunarele mari ale pantalonilor.

- Iar am uitat cheile! își zice el, supărat că va întârzia la școală dacă se întoarce după ele.

Aruncă o privire în jur să vadă dacă mai este vreun coleg pe stradă. Strada era plină de oameni împietriți, parcă ar fi fost toți prinși într-un joc căruia îi uitase numele. Nedumerit, se freacă la ochi, uitând că are sandvișul în mână, iar cartea de sub braț cade și se lovește de pământ cu un zgomot pe care nici nu îl bagă în seamă. Fără să înțeleagă ce se întâmplă, își atinge vecinii și prietenii pe fețele cărora se citea uimirea amestecată cu neputința. De după o statuie, vede cum vine cu urechile lăsate, cu coada între picioare, un cățel care la fiecare pas întorcea privirea.

- Ce se întâmplă, Matei? întreabă cățelul în șoaptă, cu ochii mari, speriat.

- Nu știu, Max, răspunde Matei dând din umeri și luând cățelul în brațe ca să-l liniștească, deși el însuși avea inima cât un purice. Tu ce știi, ce ai văzut, ce ai auzit?

- Un sunet, un cântec ca din altă lume, pe care nu l-am mai auzit până acum... apoi toți oamenii s-au transformat în pietre și sunetul se auzea tot mai departe, răspunde Max ciulindu-și urechile, să se convingă că sunetul nu revine.

Matei a rămas pe gânduri, și deodată a înțeles. Sunetul despre care vorbea Max era vrăjit. Iar el nu a fost vrăjit pentru că nu l-a auzit.

A, să nu credeți că Matei nu a auzit sunetul pentru că asculta muzica preferată la căști cu volum maxim, cum ni se întâmplă uneori nouă pe stradă. Matei nu a auzit niciodată. În lumea lui era liniște. Când era mic, și-ar fi dorit să fie asemeni celorlalți oameni, să audă glasul mamei, să asculte muzica, să audă cântecul păsărilor și zgomotul orașului, dar acum și-a dat seama că tocmai lipsa auzului l-a salvat. Da, dar oare mai sunt oameni care au rezistat vrăjii? Sau este el singurul om neîmpietrit într-o lume de piatră? Ce să facă? Atâtea gânduri se îngrămădeau în mintea lui, încât amețise. Făcu cu grijă câțiva pași și se rezemă de un copac din preajmă.

Deodată, Max ciulește urechile și privește spre o creangă care se mișcă. Matei ridică privirea și vede că toate frunzele se mișcau agitate, deși nu era nicio adiere. Îmbrățișă copacul, parcă vrând să îl liniștească, și simte ceva ciudat în palme, ca o vibrație. Imediat a înțeles că este sufletul copacului.

- De ce îți este frică? întrebă Matei.

- Vraja Dragonului din Ținutul Întunecat al Norilor fără Ploi a cuprins oamenii, a răspuns copacul. Este drept, oamenii uneori uită de noi sau ne rănesc. E foarte neplăcut! Dar nu toți oamenii sunt răi. Ieri ne bucuram de copiii care alergau în jurul nostru, de îndrăgostiții care își făceau jurăminte și de bătrânii care ne binecuvântau umbra. Iar acum... mă îngrijorează că Dragonul nu se va opri aici. Îmi este teamă că va împietri tot ce este viu. Vraja trebuie dezlegată, Matei! Tu poți vorbi cu animalele și plantele, tu asculți și înțelegi semnele naturii, tu vezi lucruri pe alții nu le văd. Mergi în Ținutul Întunecat al Norilor fără Ploi și salvează-ne!

- Hai, Matei, nu mai sta pe gânduri! Hai să pornim la drum! zice Max hotărât, învârtindu-se nerăbdător în jurul băiatului, dând din coadă.

- Stai puțin, Max!, îl liniștește Matei. Nu este o treabă ușoară. În toate poveștile, când pornești la așa un drum, trebuie să fii pregătit. Cercetează tu pe aici, adulmecă, poate mai afli ceva. Eu mă duc la bibliotecă, să văd ce informații găsesc despre Dragon și despre Ținutul Întunecat al Norilor fără Ploi.

Matei a ajuns la bibliotecă. Aici niciodată nu era multă lume, dar acum nu era nimeni. Totuși, a pășit cu grijă, cu respect față de toate cărțile și toată înțelepciunea care era adunată în ele. S-a dus direct spre raftul unde văzuse o carte veche, groasă, cu o copertă aurită, de care fusese atras întotdeauna, dar despre care bibliotecara îi spusese că nu este pentru vârsta lui.

Fără să stea pe gânduri, a luat cartea. O deschide hotărât, dar ... nimic. Paginile cărții erau goale. Dezamăgit, mai aruncă o privire în jur. Văzu cărțile cu poveștile din care îi citea bunicul lui, mișcându-și mâinile, făcându-l să vadă cuvintele pe care nu le putea auzi. A înțeles că Ținutul Întunecat al Norilor fără Ploi este Tărâmul Celălalt din basmele cu Greuceanu și Prâslea cel Voinic. Atunci i s-a făcut frică și s-a ghemuit cu

cartea nescrisă în brațe. Oare va reuși el să rupă vraja, să înfrunte dragonul și să îi salveze pe oameni? Deodată, toate cărțile din rafturi s-au transformat în păsări care dădeau din aripi așa cum dădea bunicul său din mâini, spunându-i să nu mai stea pe gânduri și să plece.

A ieșit din bibliotecă alergând. La capătul scării îl aștepta Max. Cu nasul în vânt, a luat-o înainte, privind din când în când în urmă, să se convingă că Matei reușește să țină pasul cu el.

- Ai aflat ceva despre dragon în cartea asta? întrebă Max din mers, curios.

- Nu știu, paginile sunt goale. Poate e scrisă într-un cod, într-un limbaj pe care nu îl înțeleg încă, de asta nu văd nimic. Dar știu sigur că trebuie să fac asta, spuse Matei hotărât. Oamenii nu pot rămâne de piatră!

- Hai mai repede, să nu pierd urma! Vântul mi-a spus că dragonul a ajuns deja în ținutul lui și acum doarme. E obosit și, de obicei doarme buștean trei zile și trei nopți.

- Da, Max, tu ai patru picioare, alergi mai ușor. Eu am doar două picioare. Dacă aș avea aripi...

Nici nu termină de gândit asta, și din zbor, apărută de nicăieri, o pasăre s-a oprit lângă Matei:

- Urcă, Matei, pe spatele meu, și te duc până în Ținutul Întunecat al Norilor fără Ploi, la porțile castelului dragonului.

- Tu ești adevărată, ești Ghionoaia care l-a ajutat pe Prăslea cel Voinic sau ești o hologramă? întrebă Matei întinzând mâna spre picioarele uriașe ale păsării.

- Ai văzut prea multe filme, zise râzând pasărea. Hai, că nu avem timp de pierdut!

Începe să se cațăre Matei pe spinarea uriașă a păsării. Max, ascuns după un copac, a scos capul cu urechile lăsate. Nici nu îndrăznește să respire. Pasărea își zbârlise deja penele, gata să îl prindă în gheare.

- Stai, eu nu plec fără Max. Este prietenul meu! zise Matei sărind drept în fața păsării ca să îl apere pe Max.

- Max?! Nici măcar nu e bun de mâncat! E mic, plin de păr și de purici...

- Da, dar are un miros foarte fin! și aude ceea ce noi nu auzim! Hai, e mic, nici nu îl simți!

- Off, copiii ăștia! Hai, că ne grăbim, dar spune-i să nu latre cumva, să nu îl trezim pe dragon!

A urcat Matei pe spinarea păsării, ținând bine cartea în brațe. În urma lui s-a cățărat Max, cuibărindu-se printre pene, lipit de Matei, iar pasărea s-a ridicat ușor, cu un fâlfâit de aripi, rotindu-se deasupra pământului și țâșnind dintr-o dată în sus, de parcă ar fi fost într-un roller-coaster.

De acolo, de sus, totul părea așa de frumos! Printre norii albi și pufoși, parcă de spumă, se vedeau pete verzi de pădure, fire încâlcite de drumuri, șiruri de case colorate. După un timp, o amețală ușoară i-a cuprins pe călătorii noștri și au adormit legănați de aripile uriașe.

O zguduitură i-a trezit pe amândoi. Pasărea noastră aterizase chiar la porțile palatului dragonului, înfingându-și ghearele tari în norii întunecați care au scârțâit îngrozitor. Max a ciulit urechile:

- Doarme! Îl aud cum sforăie de dârdâie norii, zice el cu un mârâit scurt.

- Da, are probleme cu respirația de când scotea flăcări pe nări, răspunse pasărea. Hai, coborâți, că eu am treabă, și mi-e cam foame, spune ea, întorcând capul și uitându-se lung la Max în timp ce dădea

nerăbdătoare din gheare. Apoi, văzând cățelul tremurând, a izbucnit în râs:

- Hai că am glumit! Au trecut secole de când mă hrănesc cu energie solară! Nu vă aștept, vă descurcați voi să vă întoarceți, a zis ea dând din aripi și îndepărtându-se ușor. Și țineți minte, locul acesta nu ... și nu se mai auzi nimic din ce spusese pasărea.

Matei îl urmă pe Max care o luase repede înainte, adulmecând și ciulind urechile. S-au apropiat de o ușă imensă care s-a deschis încet, chiar când au ajuns în fața ei. Dragonul dormea cu capul pe un nor, sforăind.

- În povești, zmeii și balaurii sunt omorâți. În filme, Batman și Superman se luptă și înving dușmnii, fiecare cu ce superputeri are. Eu nu am superputeri, iar dragonul meu doarme și... Și în acel moment, dragonul se ridică direct în picioare, adulmecând.

- E cineva aici? Știu că ești aici! Ce vrei? Cine ești?

Eroii noștri, cât ai clipi, s-au ascuns într-un nor, de nu se vedea nici măcar vârful nasului lui Max. Dragonul s-a mai învârtit, s-a răsucit, și, oftând din adâncul plămânilor săi, a zis:

- Nu e nimeni... hmm, ”cine ești?!” În curând nici eu nu voi mai ști cine sunt... și o lacrimă se prelinse pe obrazul dragonului.

Lacrima a căzut chiar pe norul în care se ascundeau Matei și Max, iar norul a dispărut ca prin minune. Cei doi nici nu mai respirau. Au rămas neclintiți, sperând să nu fie văzuți. Dar degeaba! Privirea de foc a dragonului a fulgerat spre ei, însoțită de un tunet care a spintecat cerul. Max, lovit de lumină și de zgomot, și-a acoperit ochii și urechile cu lăbuțele, dar Matei nici nu a tresărit. Ochii lui mari încercau să pătrundă dincolo de tunete și fulgere, căutau ochii dragonului care cu câteva clipe înainte plângea. Nedumerit, fără să-l piardă din ochi pe Matei, dragonul și-a pus mâinile în șold, apoi și-a scărpinat solzii de pe ceafă, de pe frunte, și-a dres vocea și răgușit, a întins mâna spre băiat încercând să spună ceva nedeslușit.

Firesc, Matei a întins și el o mână, apoi pe cealaltă, și cu palmele ca o inimă a cuprins mâna aspră a dragonului:

- De ce ești supărat? l-a întrebat el privind-l în ochi. Uimit, dragonul nici nu știa ce să răspundă.

- De ce ești supărat pe oamenii din țara mea? a continuat Matei. Toți oamenii suferă acum și văd că nici tu nu ești fericit. Ce ai vrut să le spui și nu te-au înțeles?

- Oamenii nu vor să înțeleagă că trebuie să trăiască împreună. Ei vor să fie singuri. Și-au constuit ziduri în jurul caselor ca să fie mai singuri, zise în sfârșit dragonul.

- Dar cântecul tău vrăjit i-a făcut de piatră, zice Matei.

- Așa spun poveștile, Matei! Nu a fost nicio vrajă, niciun cântec vrăjit. A fost răcnetul singurătății, al durerii mele când îi vedeam la fel de singuri ca și mine. Ei nu știu ce rău este să fii singur! Ei erau deja împietriți. Ei au devenit, fără să-și dea seama, asemeni zidurilor de piatră din jurul lor.

- Și tu ești înconjurat de ziduri. Toți norii ăștia întunecați sunt zidul tău. Tu știi ce greu am ajuns aici, la tine?

- De ce ai făcut asta? Ești nebun? Știi că am puterea să transform în piatră tot ce e viu și să fac să dispară tot ce se vede? Și totuși, voi veniți aici!? Ce superputeri ai?

- Da, la asta m-am gândit și eu! a zis Matei. Nu am nicio superputere. Nici măcar mască nu am ca Batman sau mantie ca Superman! a râs chinându-se să-și ia zborul asemeni eroului de pe Krypton. Am doar această carte cu paginile goale!

- Lasă comicsurile, că de Marvel și DC am auzit și eu, zise dragonul, printre hotote de râs. Uite, pentru că ai bătut atâta drum până la mine și pentru că știi să mă ascuți, deși tu nu auzi, îți dau ție puterea de a dărâma zidurile și de a topi piatra. Sunt sigur că vei ști ce să faci cu puterea asta. Te vei numi *Silent Savior!*

Max, auzind asta, a înălțat capul și s-a apropiat dând din coadă. S-a ridicat în două labe, cu un lătrat scurt, bucuros.

- Și eu?, zise Max cu ochii mari și cu urechile ciulite. Aud bine, văd bine, sunt mai iute ca o săgeată, dar cu toate acestea, nimeni nu mă ia în serios. Și pisicile râd de mine, că sunt mic și pufos. Vreau să fiu mare și fioros, așa ca tine!

- Da, zice dragonul pe gânduri. Bine, tu, dacă te vei rostogoli de trei ori, te vei transforma în dragon. Te vei numi DragoMax!

Ești mulțumit? Hai, rostogolește-te și plecați acasă, că aveți treabă! Până nu mă răzgândesc, zise dragonul, prefăcându-se amenințător.

S-a rostogolit Max, și dintr-odată, corpul i s-a alungit, i s-a acoperit de solzi, i-au crescut aripi mari din care a început să dea bucuros, nerăbdător să zboare. Matei, adică Silent Savior, s-a urcat repede în spina lui.

- Să nu uiți cartea, Silent Savior! Să nu o deschizi până nu termini ce ai început! îi strigă dragonul îndepărtându-se, mișcându-și alene corpul greu, fredonând o melodie dintr-un film din tinerețea lui.

- "I'll be back", strigă Silent Savior din înaltul cerului de unde se auzea, din ce în ce mai slab, râsul dragonului.

- Sigur, "The Terminator"! Ce filme!!!

Au ajuns Silent Savior și DragoMax pe pământ.

Ca să-și verifice puterile, Silent Savior a făcut întâi zidurile caselor să dispară cu o singură mișcare a mâinii, ca și cum ar fi tras draperiile de la fereastră. Dintr-o dată, lumea a părut mai mare.

Apoi, încet, a făcut să se înmoaie piatra care încleștase oamenii. Uimiți, aceștia se trezeau pe rând ca dintr-un vis. Ca niciodată până atunci, erau bucuroși că vedeau alți oameni, își zâmbeau și se îmbrățișau fericiți, chiar dacă nu se cunoșteau.

DragoMax s-a rostogolit de trei ori și a devenit iar Max, cățelul mic și pufos. Silent Savior a dus cartea înapoi la bibliotecă, dar nu înainte de a o deschide. De data asta, paginile nu mai erau goale. Cu litere mari, aurite, ca în cărțile vechi, dar și cu desene ca în comicsuri, era scrisă o întreagă poveste: *Legenda lui Silent Savior*. Zâmbind, a privit în jur, fericit. În sfârșit, oamenii erau liberi!

Așa se încheie prima poveste a lui Silent Savior. Dar să vedem ce se va întâmpla mai târziu, pentru că povestea continuă.

Restart

=

Ctrl + Alt + Del

Într-o dimineață, s-a trezit Matei când soarele îl lovea în pleoape. S-a uitat cu ochii întredeschiși la ceas și, în timp ce se pregătea să tragă draperiile ca să mai doarmă puțin, a văzut mare agitație pe străzi. Oamenii grăbiți cu ochii în telefoane, fără să vadă nimic în jur, mergeau în aceeași direcție, parcă vrăjiți. Matei a simțit că se întâmplă ceva ciudat. Atent, s-a îndreptat spre ușă. Ușa se zguduia,

aproape să sară din balamale. S-a deschis brusc și s-a trezit cu Max rostogolindu-se în mijlocul camerei:

- Ce e cu tine, Max? întrebă Matei, abia abținându-se să nu râdă, în timp ce cățelul își aranja blănița ciufulită de la căzătură.

- Râzi, Matei, râzi, dar dacă mă rostogoleam de trei ori...

- Știu, deveneai dragon și nu-ți mai păsa de cârlionții care îți intră acum în ochi! Mai bine spune ce se întâmplă afară? Încotro se îndreaptă oamenii ăștia?

- Au primit un mesaj pe rețele, pe IG, pe What's, pe Tik-Tok și nu mai știu pe unde. E viral! Tu nu ai primit? Matei ia telefonul și își verifică mesajele.

- Da, am primit și eu, dar e mesaj vocal, zice el lăsând telefonul deoparte. Despre ce este vorba?

- Undeva, într-un oraș nu departe de aici, un grup de cercetători a descoperit o formulă prin care oamenii vor avea acces la toate informațiile din univers. Toți merg acolo! Mergem și noi? întrebă Max cu ochii țintă la Matei, dând nerăbdător din coadă.

- Da, e ciudat! Mă gândesc că...

- Hai, nu mai sta pe gânduri, hai! insistă Max trăgându-l pe Matei de pijamalele cu steluțe și cosmonauți.

Au ieșit eroii noștri afară, printre oamenii care treceau pe lângă ei fără să îi observe. Parcă ar fi fost invizibili! Max a început să adulmece în aer, neliniștit, și a pornit, hotărât, în direcția în care se îndreptau toți. Matei l-a urmat, atent la tot ce este în jur.

După ce au mers o bucată bună de drum, au văzut cum brusc oamenii din fața lor dispăreau, pe rând, parcă îi înghițea văzduhul. Max s-a oprit mârâind. Matei a mai făcut un pas și s-a lovit de un zid invizibil care l-a trântit la pământ. A pus palmele pe iarba udă, parcă ascultându-i inima. O vibrație puternică, ca un vârtej care te atrage și te înghite îi stăbătu mâinile. S-a ridicat speriat:

- E un portal care duce în alt univers! Iar noi, Max, nu avem acces. Probabil cheia este conexiunea făcută prin acel mesaj vocal. Dar dacă tu te-ai rostogoli de trei ori...

- M-aș transforma în DragoMax! Da, dragonii au puterea de a călători în lumi diferite, răspunse Max rostogolindu-se. Cât ai clipi, ghemul de blană s-a transformat iar într-un dragon uriaș, plin de solzi, cu ochii de foc și cu o coadă lungă pe care o trântea nerăbdător de pământ:

- Vai, ce dor mi-a fost să fiu iar dragon! Hai, urcă, Silent Savior!

A urcat Silent Savior pe spinarea lui DragoMax ținându-se bine de solzi în timp ce dragonul își întinse aripile. Dar abia s-a înălțat DragoMax, că încep să intre în derivă, să se rotească și, oricât de repede ar fi dat din aripi, să piardă altitudine. Ca să evite dezastrul, ateriză de urgență pe burtă, săpând un șanț adânc în urma lui.

- Nu e bine, zice DragoMax. Mergem la Dragonul din Ținutul Întunecat al Norilor fără Ploi să vedem ce s-a întâmplat cu puterile mele?

- Mergem, oricum i-am promis dragonului că revin. Hai, DragoMaaaax!

Nici nu termină de vorbit Silent Savior, că eroii noștri erau deja în Ținutul Întunecat. Bruscu,

săgeți de flăcări au început să îi lovească în dreapta și în stânga. Doar îndemânarea lui DragoMax a făcut să se oprească în siguranță pe un nor colțuros.

- Aaa, voi erați? Nu mai văd așa de bine, dar văd că sunteți foarte hotâtâți, zise dragonul cu aripile întinse. Vă așteptam!!!

- Daa, am văzut, răspuse Silent Savior râzând, coborând de pe spinarea lui DragoMax. Era cât pe ce să nu mai ajungem! Avem nevoie de ajutorul tău. Și începe să-i povestească ce se întâmplă pe pământ.

- Știu, știu... zise dragonul dând din cap. Așa sunt oamenii. Vor să știe, vor să înțeleagă tainele universului, vor să cunoască tot, dar uită că a cunoaște cu adevărat înseamnă a iubi. Oamenii au dispărut în alt univers, Silent Savior, unde dragonii nu pot ajunge. Noi călătorim între lumi, nu între universuri. Dar te pot ajuta să ajungi tu, spune el cu o sclipire în ochi, care dintr-odată s-a transformat într-o săgeată de lumină ce l-a lovit pe DragoMax, făcându-l să dispară într-un nor de lumină orbitor!

Când Silent Savior a deschis ochii, a văzut în fața lui un cal alb purtând în mijlocul frunții un corn lung și spiralat, alb împletit cu negru.

- Max, ești un Unicorn! Știam eu că există unicorni!

- Sigur că există, dar nu toată lumea îi poate vedea. Îi pot vedea doar cei care știu să vadă dincolo de ce se vede, care știu să asculte cu inima. El te poate duce în celălalt univers, pentru că Unicornii pot deveni invizibili, se ascund privirilor celor care nu cred în ei, zise dragonul întorcându-se către unicorn:

- Ce nume să-ți dau eu ție? se frământa dragonul frecându-și fruntea cu ghearele. MagiMax! zise el deodată.

- MagiMax, când Silent Savior nu mai are de salvat omenirea, lovești pământul de trei ori cu copita și redevii Max.

Unicornul MagiMax și-a ridicat cornul în aer, și-a fluturat coama albă din care zburau stele colorate, a dat din cap bucuros, apoi a îngenunchiat în fața lui Silent Savior:

- Hai, urcă, mai avem de scris o poveste! Ține-te bine, vom zbura ca vântul și ca gândul deasupra curcubeului!

A urcat Silent Savior în spatele lui MagiMax, s-a prins de gâtul lui și nici nu a apucat să își ia rămas bun de la dragon, că s-au și ridicat în înaltul cerului lăsând în urmă o ploaie de stele, ca o cometă

care se joacă printre nori. Stelele care atingeau pământul se transformau în flori care se înălțau spre cer ca puful de păpădie, se lăseau purtate de vânt, se adunau ca într-un joc de copii apoi se împrăștiau în aer parcă râzând.

- E magic, MagiMax! spuse Silent Savior privind în jos, spre pământ. Păcat că oamenii nu pot vedea acest lucru...

O zguduitură puternică l-a făcut pe Silent Savior să închidă ochii și să strângă coama lui MagiMax în pumni, ca să nu cadă. O vibrație ca un trăsnet lung, apoi o liniște ca din altă lume! O liniște rece, ca o ploaie de gheață pe care nu o vezi în întuneric, dar o simți. Aici însă era lumină. O lumină albă, aproape albastră, orbitoare.

- Am reușit! a șoptit Silent Savior deschizând ochii și privind atent în jur. Pereți de sticlă erau loviți de fascicule de lumini albastre ca niște săgeți. Și-a luat inima în dinți și a zis hotărât:

- Așteaptă-mă aici, MagiMax. În acest labirint trebuie să intru singur.

Pereții de sticlă au început să se miște, transformându-se în niște oglinzi uriașe care îi alungeau sau îi turteau imaginea, o răsuceau și o transformau într-un ghem ciudat care parcă voia să îl înghită. Fără să clipească, a mers mai departe lăsându-se călăuzit de vibrația din ce în ce mai puternică.

Deodată, o lumină scurtă, orbitoare, l-a lovit și l-a rostogolit într-un montagne russe invizibil, cu urcușuri și coborâșuri, cu căderi și viraje amețitoare până într-o încăpere uriașă, cu pereți înalți, acoperiți de monitoare pe care derulau cu viteză texte, cifre și imagini. O mulțime de holograme erau conectate la computere prin fire invizibile. Uimit, s-a apropiat de o hologramă și a privit-o în ochi. Ochii hologramei erau goi pentru că ochii sunt oglinda sufletului, iar hologramele nu au suflet. Nu au inimă.

Silent Savior și-a apropiat mâinile în formă de inimă și le-a îndreptat spre hologramă. Holograma a repetat ca în oglindă gestul lui, iar când mâinile lor s-au atins, ochii hologramei au prins viață. Văzând zâmbetul lui Silent Savior, holograma a tresărit și, pe măsură ce mâinile lor formau o singură inimă, redevenea om, iar firele care îl legau la computer dispăreau.

Rând pe rând, toate hologramele, cu mâinile împreunate în formă de inimă, s-au transformat în oamenii care au fost înainte. Monitoarele din pereți continuau să deruleze imagini, din ce în ce mai repede, dar nu mai aveau putere asupra lor.

- Savior, e Savior! Silent Savior! repetau oamenii uimiți și recunoscători, bucuroși, ținându-și palmele în dreptul inimii.

Probabil acesta a fost momentul care a rupt vraja. Acel univers alb, rece, a început să se coloreze. Liniștea a început să vibreze în ritm de fluturi care zboară și de râsete de copii.

- E magic! ziceau oamenii uitându-se în jurul lor, prinzând în mâini stele colorate cum prind copiii fulgii de zăpadă.

- Magic? Ați spus Magic? MagiMax este numele meu, zise unicornul nostru oprindu-se lângă ei, dând din cap și scuturându-și coama. Sunt bucuros să vă văd!

- MagiMax, tu îi vezi, dar ai uitat că ești invizibil?

râde Silent Savior privind mulțumit în jurul său.

Cred că ne-am terminat treaba aici, zice el.

- Da, încă o poveste s-a terminat cu bine. Acum ar trebui să bat din copită de trei ori, dar hai să mai zburăm încă o dată peste curcubeu, că tare îmi place....

S-au înălțat cei doi deasupra pământului colorat, deasupra curcubeului, deasupra norilor întunecați din care s-a auzit:

- "May the force be with you" (Forța fie cu tine!)

- *Star Wars*, râse Silent Savior. MagiMax si-a mai scuturat o dată coama împrăștiind stele, iar Silent Savior, cu palmele în formă de inimă, i-a mulțumit dragonului din Ținutul Întunecat al Norilor fără Ploi.

Și povestea continuă.

Semn de carte

Matei și-a ridicat ochii din carte și a privit afară. Se făcuse întuneric. O frunză ca o inimă, legănându-se în lumina lunii, s-a așezat pe pervazul ferestrei deschise.

- Bunicul făcea semne de carte din frunze, își aminti Matei.

A luat frunza cu marginile îngălbenite și a pus-o cu grijă între paginile cărții pe care a închis-o.

Parcă îl vedea pe bunicul său care în fiecare

seară se așeza în fotoliu cu cartea pe genunchi, cu ochelarii pe nas și începea să îi citească. Când bunicul își mișca mâinile, începea o vrajă prin care cuvintele începeau să se vadă, prindeau viață și povesteau despre zâne și feți-frumoși, zmei și balauri, despre tărâmurii necunoscute de peste mări și țări. Apoi punea frunza în carte ca să știe unde a rămas cu cititul, închidea cartea și îl lăsa să viseze sau să-și dorească să afle ce s-a întâmplat mai departe.

- Cărțile sunt ca și inima. Sunt valoroase doar dacă sunt deschise, a spus bunicul când l-a găsit într-o zi citind. Cu o tresărire, Matei și-a amintit de *Legenda lui Silent Savior*, cartea de la biblioteca orașului, cu unele pagini nescrise încă.

- Am intrat și eu în rândul supereroilor, își zise el amuzat.

- Și eu, și eu... sări Max de pe preșul pe care moțâia.

- Am călătorit, Max, în lumi și universuri diferite, am întâlnit dragoni și ghionoaie, unicorni, și totuși, nu am întâlnit niciun supererou adevărat, în carne și oase. Oare eroii sunt doar în povești, în cărți și în filme?

Max a lătrat scurt, dând din coadă, uitându-se când spre Matei, când spre plicul care pâlپاia pe monitor.

- Un e-mail? se întrebă Matei îndreptându-se către calculator. Max, nerăbdător, lătră scurt de două ori. Matei deschide e-mailul și citește: ”Black Bolt (Fulgerul negru), regele Inhuman, recrutează voluntari pentru a se alătura armatei sale de supereroi în lupta împotriva invaziei extraterestre, de pe planeta Omega. Dacă ești interesat, apasă pe următorul link.”

- Black Bolt?! întreabă Max speriat, acoperindu-și urechile cu lăbuțele, deschizând pe rând câte un ochi cu care îl urmărea pe Matei.

- Max, înțeleg că ți-e frică. Black Bolt este înzestrat cu o voce care poate distruge planete. Dar liniștește-te, Bolt a învățat să își controleze vocea, a învățat să tacă și să comunice prin semne. Bolt vorbește pe limba mea, Max!

- Știu, dar nu de Bolt mi-e frică mie, ci de buldogul ăla mare care e cu el, cu fălci puternice, care poate să muște și din roboți.

- Hei, unde este Max cel Viteaz, care se transformă în dragon sau unicorn și străbate lumi și universuri?

Max se cuibări în brațele lui Matei, de nu i se mai vedeau nici măcar ochii. Stătu o vreme fără să respire, apoi ridică curios capul:

- Nu apeși odată pe link, Silent Savior? Hai să salvăm omenirea!

Silent Savior a apăsat pe linkul din anunț. Cât ai clipi, cei doi s-au trezit într-un loc parcă desprins dintr-un joc pe calculator: pietre ascuțite, lucioase, prăpăstii adânci acoperite de zăpadă, stânci amenințătoare. Un vânt rece îi biciuia și îi împiedica să meargă. Silent Savior s-a oprit. A privit în jur căutând un drum. Deodată, la picioarele lor a apărut o dâră de lumină. Au înțeles că acesta este drumul pe care îl căutau, deși nu reușeau să vadă unde duce. Cu încredere, dar și cu atenție au pășit înainte. Drumul i-a dus pe cărări necălcate de picior de om. În urma lor, drumul se surpa, pietrele se rostogoleau, dar nu s-au oprit.

Un tunet puternic, de parcă cerul s-a rupt în două, a zguduit pietrele și, brusc, totul s-a liniștit. În fața lor se afla Black Bolt în costumul lui negru, cu simbolul specific

Inhuman pe piept. O mască neagră îi acoperea fața, lăsând să se vadă doar ochii. În jurul lui era adunată o armată de eroi și supereroi, de

pretutindeni și din toate timpurile, de la Prâslea cel Voinic, Greuceanu și Harap - Alb până la Hercule, Xena, Hulk, Superman, Batman și Spider-Man.

- Bine ai venit, Silent Savior! îi spune Bolt calm, cu gesturi largi și cu ochii blânzi, în ciuda înfățișării sobre, trezindu-l pe eroul nostru din uimire.

- Toți, chiar toți eroii din poveștile pe care le-am citit și din filmele pe care le-am văzut sunt aici?! De ce m-ai chemat, eu nu am superputeri, eu nu mă pot da peste cap să mă transform în muscă, și nici nu pot trage pânze de păianjen de la încheietura mâinii, ca să prind dușmanii. Eu nu aud...

- Da, Silent Savior, tu nu auzi cuvintele, dar tu știi să asculți inimile și să înțelegi semnele. Fiecare de aici este înzestrat cu puteri care au devenit superputeri după ce am devenit conștienți de ele și am învățat să le controlăm. Dar acum, acum suntem toți în pericol. Doar împreună putem face față invaziei extraterestre de pe planeta Omega. Știm că vor să distrugă poveștile. Să dispară poveștile, prieteni! Dacă dispar poveștile, dispar și eroii, adică noi, pentru că poveștile sunt despre noi. Dar dispar și oamenii, pentru că poveștile îi țin pe oameni împreună.

Se făcu liniște. Toți amuțiseră.

- Aceasta este strategia lor. De asta ne-am adunat aici. Să oprim invazia înainte de a dispărea poveștile! Puterile noastre adunate pot ține piept invaziei extraterestre! continuă Black Bolt.

Max, ascuns în spatele lui Silent Savior, îl trage ușor de mânecă:

- Cum arată extraterestrii ăștia? Sunt verzi și au ochii mari? Întreabă el încet.

- Nu știm cum arată. Nu știm ce puteri au. Planeta Omega este la capătul galaxiei, nici nu știam până acum că există, îi răspunde Black Bolt. De asta ne este greu să facem un plan de luptă.

Silent Savior asculta în liniște. Și-a amintit de poveștile pe care i le spunea bunicul său, de cărțile pe care le citise, de frunzele care deveneau semne de carte.

- Cărțile sunt valoroase doar când sunt deschise, spunea bunicul meu. Poveștile dispar când nu le mai spunem, când nu le mai ascultăm, iar eroii mor când nu mai

credem în existența lor. Chiar eu începusem să cred că voi sunteți doar în cărți și în filme...

Black Bolt a ascultat. S-a gândit, s-a uitat la fiecare, s-a uitat în ochii lui Silent Savior, și, după o vreme, a spus grav:

- Cred că invazia extraterestră a început deja... Nu aici trebuie să fim, prieteni, ci printre oameni. Doar împreună cu oamenii care duc povestea mai departe putem face față invaziei extraterestrilor. Să ne grăbim!

Cât ai clipi, erau printre oameni. Oamenii, însă, îi priveau cu neîncredere, ca pe niște ciudați îmbrăcați în haine de supereroi, deși nu era Halloween. Unii se apropiau, făceau câte un selfie sau un reel pentru Instagram, și atât. Era prea târziu? Povestea murise?

Dezamăgiți, eroii noștri s-au împrăștiat prin piețe, prin gări, prin școli, prin malluri, ca să știe oamenii că ei există, să povestească despre ei. Dar degeaba! Lumea își vedea de treabă. Ca într-un furnicar, fiecare își vedea de drum, oamenii îi ocoleau, totuși, fără să îi vadă.

Obosiți, eroii noștri s-au retras care pe unde a apucat. După o vreme de tăcere, când niciunul nu îndrăznea să vorbească, să-și recunoască înfrângerea, Harap-Alb zice mai mult pentru sine:

- Când eram eu tare supărat, când nu mai aveam nicio speranță, calul meu mi-a zis o vorbă: "Nu

aduce anul ce aduce ceasul". Și s-a dovedit că a avut dreptate. Am primit ajutor când și de unde nu mă așteptam și am trecut peste toate necazurile.

- Dar cine ești tu? întrebă Superman. De pe ce planetă ai venit?

- Eu sunt de aici, de pe Pământ. Sunt Harap-Alb. Numele ăsta mi l-a dat Spânul, cel de la care mi s-au tras multe necazuri. Sunt nepotul Împăratului Verde și... Și începe să-i povestească despre calul său năzdrăvan, despre Sfânta Duminică, despre Gerilă, dar și despre Spân, Împăratul Roș și fata lui care se putea transforma în pasăre și care l-a adus la viață când l-a omorât Spânul.

- Eu sunt de pe planeta Krypton. Pe pământ oamenii mi-au zis Clark Kent. Dar, când sunt în costumul ăsta albastru, cu pelerina roșie și cu semnul „S” pe piept, sunt Superman. Luptele unui supererou nu se termină...

Și în timp ce ei își depăneau amintirile, oamenii începuseră să se adune în jurul lor. Unii abia respirau, ca să nu piardă o vorbă, alții, mai îndrăzneți, îi întrebau despre luptele pe care le-au dus, despre dușmanii pe care i-au înfruntat, dar toți erau la fel de nerăbdători să afle poveștile lor.

Același lucru se întâmpla cu toți supereroii noștri. Oamenii uitau de toate ascultându-i, apoi povesteau mai departe ce auziseră. Poveștile adunaseră la un loc oameni și supereroi.

Dar invadatorii extraterestri, dușmanii nevăzuți, nu au renunțat. Au atacat Pământul cu o armă cumplită care distrugea cuvintele: oamenii auzeau vântul, auzeau păsările, auzeau muzica, dar în loc de cuvinte auzeau un zgomot ascuțit de sticlă spartă. Cu cât se străduiau mai mult să se facă auziți, cu atât zgomotul era mai puternic. Oamenii au început iar să se îndepărteze unii de alții, pentru că vorbele nu mai ajungeau de la unul la altul, cuvintele, poveștile nu-i mai legau...

În vremea asta, pe scările bibliotecii, departe de nebunia stârnită de arma extraterestrilor, Black Bolt și Silent Savior erau urmăriți de sute de ochi mari, curioși, vrăjiți, plini de bucuria poveștii. Black Bolt și Silent Savior continuau să își spună poveștile prin semne. Cuvintelor ascunse în mâinile lor le creșteau aripi, aripi care în zborul lor uneau oamenii cu un fir nevăzut. Povestea era vie, iar

puterea ei creștea pe măsură ce oamenii o spuneau mai departe.

La fel cum vântul cald al primăverii face câmpul să înverzească, tot așa oamenii se adunau tot mai mulți în jurul celor doi, valuri – valuri.

Unii nu înțelegeau semnele, dar înțelegeau povestea. Treptat, au înțeles că *ceea ce aud este o mică parte din ce se aude, că ceea ce văd este o mică parte din ce se vede*. Uimiti au descoperit că și din palmele lor cuvintele își iau zborul ducând povestea mai departe.

Dintr-odată, zgomotul cumplit a dispărut. Nevenindu-le să creadă, toți priveau încă îngrijoși în jur. La început în șoaptă și apoi din ce în ce mai tare, oamenii au început să vorbească unii cu alții. Se vedea bucuria care învăluia cuvintele care pluteau între ei, bucuria că povestea continuă. Au înțeles că invadatorii extraterestri au plecat, învinși de puterea poveștilor, sau, poate, de puterea iubirii.

Black Bolt și Silent Savior s-au privit bucuroși în ochi. Și-au strâns mâinile și mai aveau de gând să-și spună ceva, când stropi reci de ploaie i-au făcut să se uite spre cer.

- E timpul să ne despărțim! spuse Bolt. Nu am umbrelă, continuă el râzând.

Bolt a dispărut ca un vis, la fel ca și ceilalți eroi și supereroi. Silent Savior se uită în jur. Oamenii adăpostiți sub umbrele de toate culorile continuau să vorbească, să povestească bucuroși.

- Matei, Matei, ai o umbrelă? se auzi Max alergând spre eroul nostru.

- Max, o carte este ca o umbrelă! Este valoroasă doar când este deschisă! îi răspunse el luând de jos o frunză adusă de vânt. Hai, mai avem de deschis niște cărți!

Și, râzând, au urcat amândoi grăbiți scările bibliotecii. Ușa grea s-a deschis ca o pagină dintr-o carte care abia așteaptă să fie citită.

eroii și supereroii din poveștile noastre

Superman

Superman este un supererou, al cărui nume real era Clark Kent, un jurnalist din orașul Metropolist (inspirat după realul New York City).

Conform poveștii, Superman era un extraterestru, provenit de pe planeta Krypton. Pe planeta Krypton (un corp ceresc masiv cu gravitație crescută) se dezvoltase o civilizație avansată care putea efectua călătorii interstelare. Însă miezul radioactiv al planetei a devenit instabil. Unul dintre locuitorii acestei planete, savantul Jor-El, și-a adăpostit bebelușul abia născut, numit Kar-El, într-o capsulă dintr-o navă. Nava a fost trimisă spre sistemul nostru solar cu coordonate stabilite cu puțin timp înainte ca planeta Krypton să implodeze. Nava a aterizat cu bine pe planeta Pământ, în America, capsula cu bebelușul extraterestru fiind descoperită de un cuplu, Jonathan și

Martha Kent, care l-au adoptat și l-au crescut ca pe propriul fiu, numindu-l Clark Kent. Pe parcursul copilăriei, datorită gravitației scăzute a planetei Terra, Clark Kent avea să-și descopere abilitățile supraumane.

Thor

Thor Odinson, zeul tunetului, este un supererou din rasa Asgardienilor, ființe atât de puternice încât au fost adorate ca zei. Thor are o atitudine neplăcută și oarecum iresponsabilă față de tatăl său, zeul Odin. Din acest motiv, tatăl său îl pedepsește trimițându-l pe Pământ cu memoria ștearsă și identitatea unui medic cu dizabilități pe nume Donald Blake.

După ce a învățat valoarea de a avea grijă de ceilalți și a fost umil în privința rănilor sale, și-a recăpătat puterile și a devenit un super-erou.

Thor are un ciocan care revine în mână când este aruncat, deschide portaluri dimensionale, controlează elemente și poate chiar călători în timp.

Hulk

Povestea lui Hulk incepe când omul de știință american Bruce Banner, în încercarea de a salva un tânăr, a fost expus la explozia razelor gamma. În ciuda violenței radiațiilor, a supraviețuit, dar i s-a întâmplat ceva incredibil. Dr. Banner s-a transformat într-un uriaș cu pielea cenușie și forța supraomenească.

Superputerile Incredibilului Hulk sunt date de o forță fizică extraordinară. Datorită puterii enorme din picioare, Hulk poate face salturi foarte mari, reușind să parcurgă distanțe de câțiva kilometri într-un timp scurt. În plus, rănilor care ar putea fi fatale pentru noi, pentru el, se pot vindeca într-un timp scurt, deoarece are o putere de

Iron Man

Tony Stark este un miliardar american, mare om de afaceri, și inginer ingenios care a suferit o

lovitură severă în piept în timpul unei răpiri în care răpitorii săi încearcă să-l forțeze să construiască o armă de distrugere în masă. El creează în schimb o armură alimentată cu putere pentru a-și salva viața și a scăpa din captivitate. Mai târziu, Stark își îmbunătățește costumul cu arme și alte dispozitive tehnologice proiectate de compania sa, Stark Industries.

Greuceanu

Greuceanu este un erou din mitologia românească, care a mers în căutarea Soarelui și a Lunii furate de zmei. După o luptă crâncenă cu cei trei zmei, Greuceanu a eliberat Soarele și Luna, reîntorcând oamenilor lumina.

El are trăsături morale obișnuite - dovedește generozitate și omenie, dorind să facă bine întregii colectivități. are curaj, o forță impresionantă și este viteaz, este aspru și neîndurător cu dușmanii, este înțelept și prevăzător, cu un puternic simț de anticipație și de observație -, dar este înzestrat și cu însușiri supranaturale : are capacitatea de a se metamorfoza, recunoaște dușmanii metamorfozați. pricepe graiul făpturilor de pe alt tărâm și se înțelege cu ființele necuvântătoare.

Prâslea cel Voinic

Prâslea este în mitologia românească un erou care apare în mai multe basme. În limbajul popular *prâslea* înseamnă fiul cel mai mic dintr-o familie, mezinul. Prâslea întrunește atât trăsături obișnuite, fiind cinstit, curajos, modest, cât și însușiri supranaturale, dând dovadă de o forță ieșită din comun în lupta cu zmeii și cu balaurul, de capacitatea de a se transforma într-o flacăra în lupta cu zmeul cel mic și de a înțelege graiul altor viețuitoare cum ar fi corbul și zgripturoaica.

Dragonul

Este cunoscut sub numele de balaur, animal sub forma unui șarpe, cu gheare de leu și aripi de vultur, care respiră foc prin gură.

Dragonul este prezent în mitologia diferitelor culturi, precum cea chineză și cea europeană, cu simboluri diferite. Folclorul european timpuriu prezintă dragonii ca niște

creaturi malefice, lacome, distructive pe care eroii drepti trebuie să-i ucidă.

Culturile asiatice se închină dragonilor ca simboluri spirituale ale naturii, echilibrului, eternității și metamorfozei. Ei privesc dragonii ca spirite prietenoase și protectoare .

Dragonul reprezintă lupta, forța și este văzut ca un tutore care ajută la menținerea ordinii, care duce la începutul unui univers sau la descoperirea unui loc sacru.

Terminator

Terminator este un personaj fictiv din seria de filme "Terminator". El este un cyborg avansat, creat în viitor de către o inteligență artificială numită Skynet, cu scopul de a extermina omenirea. Terminatorul este construit dintr-un schelet metalic puternic acoperit cu un țesut artificial care îi conferă înfățișarea umană.

Terminatorul este rezistent și aproape indestructibil, având abilități de luptă avansate și capacitatea de a se regenera rapid în caz de daune.

Cu toate acestea, în anumite filme din seria "Terminator", un Terminator, reprezentat de

Arnold Schwarzenegger, este reprogramat pentru a proteja și ajuta umanitatea în lupta sa împotriva Skynet. Acest Terminator devine un aliat al eroilor umani și luptă împotriva altor Terminatori răi, devenind un simbol al curajului și sacrificiului în lupta pentru supraviețuirea omenirii.

Black Bolt

Black Bolt este un supererou, regele Inhumans, o rasă de ființe umanoide cu puteri și abilități supranaturale.

Black Bolt are abilitatea de a emite un puternic sunet de frecvență înaltă din gura sa. Chiar și o simplă șoaptă a sa poate avea efecte devastatoare, putând distruge obiecte și inamici cu ușurință. De aceea, Black Bolt este cunoscut pentru tăcerea sa, comunicând în principal prin limbajul semnelor.

Ca lider al Inhumans, Black Bolt are o ținută regală și un caracter înțelept și calculat. El este dedicat protejării și promovării intereselor rasei sale, luând decizii dificile pentru binele comunității Inhumans.

Harap - Alb

Harap –Alb este personajul principal din basmul scris de Ion Creangă. El este un fecior de crai curajos și mărinimos, care nu are puteri supranaturale.

Harap Alb face o călătorie în care trebuie să depășească anumite probe care dovedesc maturizarea sa, dobândirea unor calități care îi sunt necesare pentru a deveni împărat. El este însoțit în călătorie de calul său năzdrăvan, ajutat de Sfânta Duminică, iar în cele din urmă îl învinge pe Spân, personajul negativ, și se căsătorește cu fata Împăratului Roș.

Hercule

Hercule, este un personaj legendar și un erou celebru. El este fiul lui Zeus, regele zeilor, și al unei femei muritoare numite Alcmene.

Hercule este cunoscut pentru puterea și curajul său extraordinar. Încă de la naștere, el a fost dotat cu o forță și rezistență neobișnuită,

fiind considerat cel mai puternic dintre toți eroii greci. El a dus numeroase lupte împotriva monștrilor și creaturilor mitologice, precum Leul din Nemea, Hidra de apă, Pasărea Stymphaliană și multe altele.

Xena

Curajoasa prințesă războinică cu formidabile abilități de luptă, Xena are un trecut întunecat și se hotărăște să se

dedice binelui. Împreună cu Gabrielle, prietena ei, pornește într-o călătorie prin lumea antică și luptă împotriva unor zei și dictatori nemiloși, trece prin tot felul de aventuri și cunoaște personaje mitice, precum eroul Hercule, zeul Ares și mulți alții.

Batman

Povestea sa a început după ce a fost martor la uciderea părinților săi, în vremea când încă era copil. Astfel, el a jurat că se va răzbuna pe răufăcători și astfel a devenit un justițiar. În aceste

condiții, el s-a antrenat atât fizic cât și psihic, și-a creat un costum care are ca temă liliacul, din dorința de a fi considerat un simbol al dreptății.

Batman face, așadar, legea în orașul american fictiv Gotham și are de partea sa personaje precum Robin, majordomul său, Alfred Pennyworth.

Spider-Man

Spider-Man sau Omul-Păianjen, în traducere, este un student remarcabil, orfan, ce trăia de la vârsta de 6 ani, în New York, cu mătușa și unchiul său.

Acesta ia parte la o demonstrație științifică când este mușcat de un păianjen devenit radioactiv care îi transferă astfel capacitățile și puterile sale: miros, capacitatea de a urca pe pereți și cartușe cu pânze de păianjen. Puterile vin însă la pachet și cu o mulțime de responsabilități.

Parker decide să lupte fără odihnă pentru a opri fărâdelegile și infractorii care amenință siguranța oamenilor obișnuiți. Este însă o poveste care pune accent și pe problemele clasice cu care se confruntă cei mai mulți dintre adolescenți: probleme în relațiile emoționale, timiditate, bani insuficienți, interacțiuni sociale greoaie.

Silent Savior

Silent Savior (Matei) este un băiat care nu aude. Datorită lipsei auzului, el a dezvoltat alte abilități care îl fac special.

A învățat limba semnelor și folosește această limbă, la fel cum cei care aud folosesc limba vorbită. Bunicul său îi citea cărți în limba semnelor, ceea ce l-a ajutat să înțeleagă lumea, să-și dezvolte empatia și să construiască relații sociale mai puternice.

Tot povestile i-au stimulat imaginația și creativitatea, l-au învățat despre curaj, prietenie și perseverență, despre cât de importantă este comunicarea dincolo de cuvinte.

De asemenea, Silent Savior a dezvoltat abilitatea de a citi și interpreta gesturile celorlalți. Aceasta i-a permis să înțeleagă emoțiile și intențiile celor din jurcu har, dă viață cuvintelor prin mișcarea mâinilor, ține o lume întreagă între degete

pentru ca povestea să existe,
au lucrat împreună

Cristina Gîrniceanu

convinsă că fiecare cuvânt este o poveste, de 20 de ani îi învață limba română pe elevii deficienți de auz

Alice Buzoianu

pasionată de artele vizuale, crede în puterea imaginii, a culorii și a luminii care reflectă sufletul

Daniela Lincă

cu har, dă viață cuvintelor prin mișcarea mâinilor, ține o lume întreagă între degete

Andreea Gherasim

un profesor care își amintește în fiecare zi că
"Toți oamenii mari au fost mai întâi copii."

Teodora Rotaru

într-o strânsă legătură cu arta, fascinată de fotografie,
îndrăgostită de imaginea care oprește timpul

NOTA

Aceste materiale sunt parte din proiectul *Silent story*, cofinanțat de Administrația Fondului Cultural Național - AFCN, derulat de Asociația pentru Educație aRtelier 2020, în parteneriat cu Școala Profesională Specială pentru Deficienți de Auz “Sfânta Maria” și Școala Specială Gimnazială pentru Surzi Nr 1 din București și Centrul de Teatru Educațional Replika.

Proiectul ”Silent Story” respectă prioritățile de finanțare ale Administrației Fondului Cultural Român pentru sesiunea I, 2023: Promovarea lecturii și/sau facilitarea accesului la cultura scrisă în zonele cu acces limitat la cultură, Proiecte adresate publicului tânăr, inclusiv prin implicare editorială, Sprijinirea adaptării activităților la platforme diverse de prezentare și difuzare, inclusiv în mediul digital.

Proiectul de Promovare a Culturii Scrise, ”Silent story”, este cofinanțat de Administrația Fondului Cultural Național, dar nu reprezintă în mod necesar poziția Administrației Fondului Cultural Național. AFCN nu este responsabilă de conținutul proiectului sau de modul în care rezultatele proiectului pot fi folosite. Acestea sunt în întregime responsabilitatea beneficiarului finanțării, respectiv Asociația pentru Educație ”aRtelier 2020”.

ISBN 978-973-0-39239-5

